

[Ministeren for offentlige arbejder]

kunne synes nærliggende at vælge denne løsning.

Imidlertid må det erkendes – og jeg tror, at dette uden videre også vil kunne forstås – at indenrigsflyvningens i forvejen besværlige økonomi belastes kraftigt af den nuværende trafiksituation. At øge denne belastning gennem et krav om gennemførelse af en rute med 2 punktlandinger finder jeg i hvert fald ikke rimeligt, specielt ikke når der er tale om Skrydstrup, der som allerede tilkendegivet trods alt har rimelige alternative flyforbindelser til og fra København.

Jeg håber, at hr. Dohrmann og andre vil have forståelse for, at jeg følgelig ikke agter at pålægge SAS-Danair at foretage den foreslåede ændring af nødtrafikprogrammet.

Dohrmann (FP):

Jeg vil starte med at sige til ministeren, at der aldeles ikke er noget, jeg har misforstået, og at intet af det, ministeren sagde, på nogen som helst måde kan begrunde ministerens udtalelse.

Det, det drejer sig om, er, at vi har en militær lufthavn i Skrydstrup, hvor der sidder militære flyveledere oppe i tårnet og passer deres arbejde – de er hverken syge eller noget andet – og alligevel har man altså ud af mange ruter i Danmark, som har problemer med flyvelederne – det skal ministeren ikke bebrejdes; det kender vi alle sammen til – valgt at lukke Skrydstrupruten fuldstændig.

Jeg har en begrundet mistanke om, at ministeren ligger under pres fra nogle fagforeninger i dette spørgsmål, der med vilje har valgt Skrydstrup, for at man ikke skulle kunne komme og sige til ministeren: ja men man benytter militære flyveledere; og efter de udtalelser, ministeren er kommet med her i dag, kunne man næsten blive bange for, at ministeren mener, at ruten Skrydstrup-København på længere sigt skal nedlægges. Hvis ministeren har sådanne planer, synes jeg, han skulle komme frem med dem i stedet for dette luskeri, hvor man benytter en konflikt.

Så siger ministeren, at de passagerer, som normalt benytter Skrydstrupruten, har gode muligheder, idet de kan tage til Sønderborg, til Esbjerg og til Billund. Nej, de har ingen som helst muligheder for at benytte disse ruter. For det første er der 60–70 km til hver af de nævnte lufthavne, og hverken SAS eller Danair har jo sørget for nogen transport der-

til, så det er altså et postulat, ministeren dér kommer med.

Men jeg synes, det er beklageligt, at ministeren ligger under pres fra nogle fagforeninger og ikke tør sige, at Skrydstrup, hvis den ikke skal lukkes fuldstændig, i hvert fald skal have mindst én daglig forbindelse; for jeg tror da, at selv ministeren vil være enig i, at hvis denne konflikt fortsætter ret meget længere, bliver det meget vanskeligt at fastholde det passagergrundlag, der hidtil har været.

Sønderby (V):

Vi har før diskuteret Skrydstrupruten, og vi beklager vel alle sammen den konflikt, der er på flyvelederområdet i øjeblikket, og håber, at ministeren hurtigst muligt får løst det problem.

Men der blev sagt nogle bemærkninger om indenrigsruternes vanskelige økonomi, og i den anledning vil jeg spørge ministeren, om han her fra talerstolen vil garantere, at vi får flyvelederområde igen på Skrydstrup, når flyvelederkonflikten bliver løst. Vi har holdt en konference, hvor vi har diskuteret problemet med erhvervslivet, og jeg kan sige, at der går nogle ting i stykker i Sønderjylland også på det område, hvis vi ikke har disse hurtige forbindelser til København.

Ministeren for offentlige arbejder (Risgaard Knudsen):

Jeg bliver nødsaget til først at gøre en bemærkning, som jeg ikke havde haft i sinde at fremføre, hvis ikke hr. Sønderby havde stillet et tillægsspørgsmål til mig her for et øjeblik siden. Det spørgsmål, som hr. Sønderby stillede, forekommer det mig i høj grad vidner om, at hr. Sønderby ikke rigtig forstår den situation, som jeg i øjeblikket befinder mig i i relation til det politiske ansvar, jeg har i forbindelse med den unormale flyveledersituation. Undskyld, jeg siger det: det pres, som hr. Sønderby med sine bemærkninger med direkte adresse til mig forsøger at lægge på mig, minder mig i høj grad om noget, der med rette kan betegnes som »de små folks politiske parade«.

Jeg tror ikke, det er klogt at føre sig frem i en sådan form og på en sådan måde, når vi samtidig har for øje de meget alvorlige erhvervsmæssige interesser og de meget alvorlige beskæftigelsesmæssige interesser, der di-